

§ 3. deželnozborskega volilnika ekstenzivno tako, da so tja uvrščene »krajevne občine« in ne samo mestni kraji. S tem nazorom bi se napravil med posameznimi razloček, ki bi ne bil niti v bistvu utemeljen, niti bi ne soglašal z deželnozborskim volilnikom, in ki bi takrat, ko se je izdal deželni red (1861) dovedel do tega, da bi bili imeli volilni upravičenci nekaterih vasi direktno, volilni upravičenci drugih vasi pa indirektno volilno pravico, kar bi gotovo ne bilo v zmislu deželnega reda.

Na javni ustni razpravi je zastopnik pritožiteljev utemeljuje pritožbo še navajal slednjič, da na Kranjskem skoraj ni gospodarskega razločka med mestom in deželo, ker so prebivalci mest večinoma res tudi »kmetje«. To pa ni relevantno, zakaj deželnozborski in državnozborski volilnik delata državnopravno razloček med mestnim in nemestnim prebivalstvom in je ta razloček takorekoč temelj volilnemu sistemu. Zato tudi ne gre, da bi se ta razloček deloma storil iluzornim s tem, da se v takem slučaju, kakor navzočnem, deva v mestne volilne okraje prebivalstvo, ki na noben način ni mestno, kar bi bilo v nasprotju s celim značajem volilnega in deželnega reda.

Iz vseh teh razlogov pritožbi ni bilo moči ugoditi.

Disciplinarne odločbe.

a) Odvetnik je dolžan tožiti zaradi žaljenja časti, če je napaden v stanovski časti.

Odvetniku drju I. je njegov kolega javno očital, da je poneveril zaupani denar. Ker dr. I. zaradi tega napada ni vložil kazenske tožbe, spoznal ga je disciplinarni svet odvetniške zbornice krivim službenega pregreška žaljenja časti in ugleda stanovskega.

Obdolženi odvetnik je proti temu razsodilu vložil priziv, katerega je pa disciplinarni senat najvišjega sodišča češ da je neutemeljen, zavrnil z odločbo od 19. junija 1902, št. 2690 iz naslednjih razlogov:

Obdolženec se je zagovarjal, da ni vložil kazenske ovadbe proti drju M. nekoliko zategadelj, ker je bil z delom preobložen,

nekoliko pa tudi vsled prigovarjanja družih iz političnih in nacionalnih ozirrov. Toda disciplinarni svet temu zagovoru, ker je bilo javno očitanje drja. M. proti drju I. le prehudo, po vsej pravici ni pripisoval nobenega pomena in je dotični dokaz s pričami odklonil. A odkloniti je bilo tudi zahtevo, ki se je stavila na ustni prizivni razpravi, naj bi se namreč zaslišale priče o tem, da se čast obdolženčeva odslej nikakor ni zmanjšala, — kajti zahteva se opira na izjave osebnega mnenja gotovih ljudi, ki ne morejo biti merodavne za objektivno presojanje njegovega postopanja, zlasti ker ne gre samo za osebno čast obdolženčovo, ampak se s takimi napadi žali tudi čast stanu, kateremu odvetnik pripada. Ker je dr. I. trpel, da se mu je javno očitalo zadrževanje denarja, da celo, da se ga je obdolžilo poneverjanja, in ker ni storil potrebnih korakov, da bi svojo čast rešil, zlasti tudi potem ne, ko je bil pozvan od odvetniške zbornice, je z vsem tem časti in ugledu odvetniškega stanu škodo napravil. Bilo je torej po §-u 2. disc. statuta za odvetnike in odvetniške kandidate z dne 1. aprila 1872. drž. zak. št. 40 spoznati, da je dr. I. kriv označenega disciplinarnega pregreška, katerega odvetnik zakrivi tudi tedaj, če izven svojega poklica s svojim obnašanjem žali čast ali ugled stanu. Tako pa je brez podlage tudi to, da se v prizivu izpodbija pristojnost disciplinarnega sveta.

b) Žaljiva vsebina zaprtega pisma, katero odvetnik odpošlje drugemu odvetniku, ne ustanavlja disciplinarnega pregreška žaljenja časti in ugleda stanu, ako razširjanja ni kriv odpošiljatelj.

Disciplinarni svet odvetniške zbornice je odvetnika drja L. oprostil obdolžitve, da bi bil s pismom z dne 12. januarja 1902, katero je pisal drju Z., žalil ugled odvetniškega stanu. Pritožbi zborničnega pravdnika disciplinarni senat najvišjega sodišča z odločbo z dne 19. junija 1902, št. 4779 ni ugodil.

Razlogi.

Z izpodbijaním razsodilom se je ugotovilo, da je dr. L. dotično pismo pisal svojeručno, odpravil osebno na drja Z. in je tudi misliti, da je dr. Z. sam pismo odprl. Proti tem domnevam

ne govori po aktih nobeno dejstvo. Pismo je torej po dejanji, za katere mora biti odgovoren odpošiljatelj, postalo pristopno edino-le prejemniku. Za razširjanje poslej, ko je bilo pismo osebno prejeto, ni dolžan biti odgovoren odpošiljatelj. Da se je odposlalo rečeno pismo, ki po obliki in vsebini ne ustreza družabnim zahtevam, to se gotovo ne da odobravati in to pripoznava sedaj tudi odpošiljatelj sam. Toda prezreti se tudi ne sme, da se je dr. L. moral čutiti razžaljenega po vsebini pisma z dne 2. januarja 1902, katero mu je bil pisal dr. Z., ker v njem se nepravilno dr. L. imenuje za golega prejemnika spisov in označuje njegova zahteva glede honorarja za substitucijo, da je »horrend«. Ker je potem sicer ne v pravi obliki sestavljeni odgovor drja L-a bil namenjen samo za drja Z-a in je, kakor že rečeno, postal pristopen samo temu, zategadelj se je ta korespondenca obeh odvetnikov upoštevala po pravici za njiju golo notranjo zadevo, vsled katere se ugled odvetniškega stanu ni mogel žaliti.

Po vsem tem stvarni položaj ni bil tak, da bi utemeljil dejanski stan disciplinarnega pregreška po zmislu §-a 2. disciplinarnega statuta in prizivu zborničnega pravdnika ni bilo ugoditi.

L I S T E K.

Zamotana rodbinska povest.

(Iz starih sodnih aktov.)

Nastopni slučaj razkriva razmere, ki bi se utegnile videti neverjetne. Ni torej odveč, če zatrjujemo, da je slučaj ta posnet »čisto in polno« po aktih, ki leže v registraturah okrajnega sodišča v Hernalsu in trgovskega sodišča dunajskega, če jih ni ravno burja zadnje reforme v kako peč pometla. Slučaj sam pa ostane še poznim rodovom za dokaz, da tudi najbujnejša fantazija ni v stanu tekrovati z realnostjo, kakeršno ustvarja v v preminjastih barvah vsakdanje življenje. Vrstili so se čisto posebni delikti, toda ostali so v okviru civilnega prava, da jih